

Феликс Палма

КАРТАТА НА НЕБЕТО

София, 2015

Преводът е направен по изданието:

Félix J. Palma

EL MAPA DEL CIELO

PLAZA & JANÉS, 2012

За корицата е използвана картината

„Нощна улица“ на Джон Аткинсън Гримшо

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Cronotilus, S.L., 2012

© Светла Христова, превод, 2015

© Издателство „Изток-Запад“, 2015

ISBN 978-619-152-731-1

Феликс Палма

Картата На Небето

Превод от испански
Светла Христова

Съдържание

ПЪРВА ЧАСТ   ♦   9

ВТОРА ЧАСТ   ♦   175

ТРЕТА ЧАСТ   ♦   391

БЛАГОДАРНОСТИ   ♦   565

На М. Х., най-сетне

*И на Алекс, който написа
последната дума от тази история*

На космическо равнище само фантастичното има шанс да е истинско.

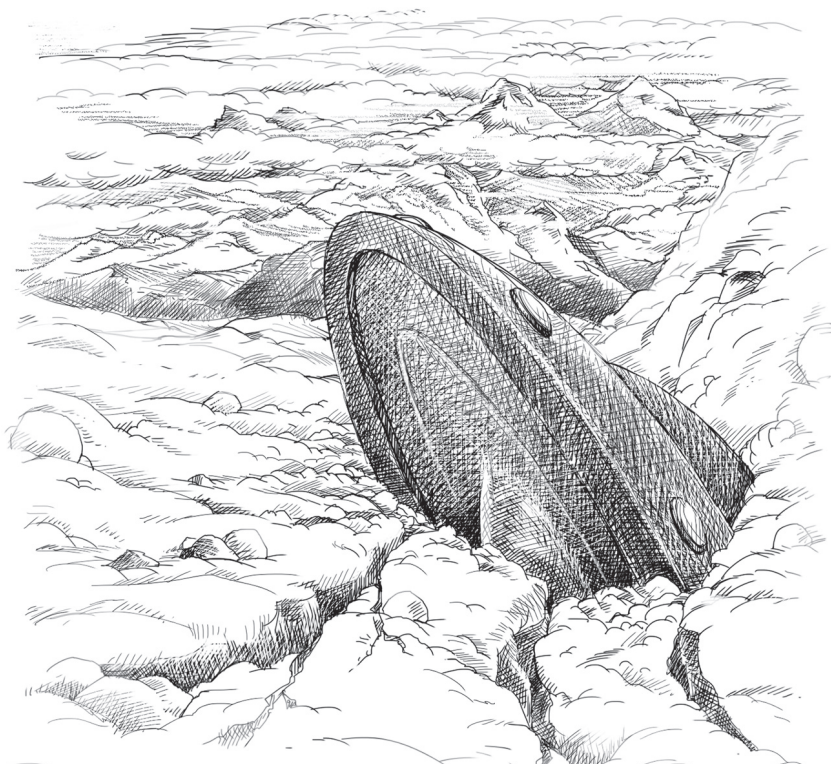
ТЕЯР ДЪО ШАРДЕН

Суетно и смешно е да презираме и да осъждаме като лъжливо онова, което не ни изглежда вярно.

МОНТЕН

– Как мислите – попита Гусев, – хора ли живеят на Марс, или чудовища?

АЛЕКСЕЙ ТОЛСТОЙ, „АЕЛИТА“

– Какво е това според теб, Питърс? – попита друг от моряците, онзи на име Карсън, сякаш в тази ситуация индианецът бе по-голям авторитет дори от самия капитан.

Метисът помълча малко, преди да отговори, като че премисляше дали другарите му са подготвени за откровението, което се канеше да сподели с тях.

– Демон – мрачно отвърна той. – И е дошъл от звездите.

Първа част

Напред, драги читателю, отгърни без страх страниците на нашата мелодрама – тук ще намериш невероятни приключения, които ще подложат на изпитание сърцето, а може би дори и разума ти!

Ако си мислиш, че нашата планета се върти в необятния всемир, незастрашавана от нищо, сега ще откриеш, че невъобразим ужас може да ни връхлети от звездите.

И мой дълг е да те предупредя, храбри читателю – такъв ужас ти в наивността си дори не си подозирал, че Бог би могъл да създаде.

Ако тази история не те разтърси до дън душа, ще ти върнем петте цента, за да ги използваш за нещо по-вълнуващо... стига да намериш такова.

1

Хърбърт Джордж Уелс би се радвал да живее в по-справедлив и почитателен свят – свят с творчески морал, забраняващ използването на чужди идеи за собствена изгода; свят, в който съмнителният талант на дръзналите да сторят това негодници би секнал отведнъж, осъждайки ги да си изкарват прехраната с неблагоприятния труд на обикновените хорица. Но светът, в който живееше, за жалост не бе такъв. В него всичко бе позволено – или поне така си мислеше Уелс, и не без основание, защото едва няколко месеца след публикуването на „Война на световите“ някакъв американски писарушка на име Гарет П. Сървис бе имал наглостта да напише продължение на романа, без да уведоми автора му. Дори си въобразяваше, че това само би могло да го зарадва.

Именно по тази причина в едно горещо юнско пладне писателят, който подписваше творбите си с името Х. Дж. Уелс, крачеше вгълбено из улиците на Лондон – най-големия и горд метрополис на планетата по онова време. Вървеше през Сохо към кръчмата „Корона и котва“, където въпросният Сървис, който бе на посещение в Англия, го бе поканил на обяд с наивната идея, че – подкрепени с бира и добра храна – двамата ще намерят общ език. Но обядът нямаше да премине според очакванията на простодушния Сървис, защото Уелс имаше други планове, съвсем различни от общуването между равни, към което се стремеше американецът. И трябва да отбележим, че Уелс имаше намерение да превърне един евентуално приятен обяд в заседание на военен съд не защото смяташе романа си за шедевър, чиито достоинства неизбежно биха се опорочили от нечие продължение. Не, писателят всъщност се боеше от друго – че някой би могъл да се облагодетелства от неговата идея повече, отколкото той самият. Тази възможност предизвикваше бурни вълнения в спокойното езеро, на което обичаше да оприличава душата си.

Честно казано, той смяташе „Война на световите“, както и всичките си предишни романи, за незадоволителна творба, за поредно отклонение от първоначалния замисъл. В нея се раз-

казваше как Земята бива завладяна от марсианците, значително превъзхождащи хората в технологично отношение. Нашествието бе предадено с реализма на романа „Битката при Доркинг“ на сър Джордж Чесни, който с множество кръвожадни детайли описваше едно измислено завладяване на Англия от немците. С подобен реализъм, подкрепен с подробни и страховити описания, Уелс бе пресъздал погрома на Лондон, извършен от марсианците без капка усилие или състрадание, сякаш хората не заслужаваха повече уважение от хлебарките. За броени дни нашите космически съседи погазваха ценностите и самоуважението на земляните със същото презрение, което британците проявяваха към туземците. Завладявайки планетата, те поробваха населението ѝ и превръщаха Земята в нещо като курорт за марсианския елит. И нищо не ги спираше – абсолютно нищо. С този мрачен сюжет Уелс бе имал за цел да отправи унищожителна критика към разюздания британски империализъм, който ненавиждаше от дън душа. Но мнозина вярваха, че Марс е обитаем, тъй като с помощта на новите усъвършенствани телескопи като този на италианеца Джовани Скиапарели бе установено, че червената му повърхност е набраздена от линии. Някои астрономи побързаха да заявят, сякаш лично бяха посетили планетата, че това са канали, построени от разумна цивилизация. Това породило у населението страх от марсианско нашествие и то обсеби вниманието на читателите, отвлечайки ги от същинския замисъл на романа. Трябва да отбележим, че Уелс не бе твърде изненадан от тази реакция, защото вече бе преживял нещо подобно с „Машината на времето“, където нелепото съоръжение, споменато в заглавието, бе засенчило нападките му към класовото общество на епохата.

И ето че сега въпросният Сървис, който явно се радваше на известна репутация в страната си като журналист, популяризиращ научни открития, бе публикувал продължение – „Едисон покорява Марс“. За какво ставаше дума в тази творба? Заглавието ѝ не подвеждаше: главно действащо лице бе самият Томас Едисон, който с неизброимите си открития бе станал герой за американците и всевъзможни романи го използваша до втръсване. В „продължението“ на „Война на световите“ неописуемият Едисон откриваше мощно светлинно оръжие и с помощта на всички земни нации построяваше флота от антигравитационни кораби, които се устремяваха към Марс, тласкани от жажда за мъст. В общи линии това бе сюжетът.

Уелс дори не отговори, когато Сървис му изпрати романа, придружен с писмо, в което превъзнасяше творчеството му с

противни славословия и с разни увъртания почти изискваше благословията му за продължението. Не отговори и на половин дузината писма, последвали първото, в които Сървис неуморно търсеше одобрението му и даже дръзваше да му предложи да напишат заедно роман, осланяйки се на родството и на общите интереси, които си мислеше, че съзира в двете творби. А не му отговори, защото след прочита на романа изпита само смесица от гняв и досада. Тази детинска и нескоспозна творба бе безсрамно оскъбление за останалите писатели, които – подобно на самия Уелс – се стараеха да пълнят витрините на книжарниците с що-годе стойностни произведения. Мълчанието му обаче не спря потока от писма, а по-скоро го усили. В последното от тях несъкрушимият Сървис съобщаваше, че следващата седмица щял да пътува до Лондон. Възползвайки се от престоя си в града, умоляваше Уелс да откликне на поканата му за обяд, тъй като нищо не би го ощастливило както няколко часа задушевен разговор с любимия му писател, с когото го свързвали толкова неща.

При това положение Уелс реши да наруши хладното си мълчание, което очевидно бе безполезно, и да приеме поканата. Този обяд изглеждаше идеална възможност да каже на Сървис очи в очи какво мислеше за романа му. Значи Сървис искаше мнението му? Тогава щеше да го получи. О, да, и още как! Уелс си представяше как ще протече обядът: щеше да седне срещу американеца с непоклатимо спокойствие и с безучастен глас, любезно прикриващ яростта му, да сподели колко го е отвратил фактът, че главен герой на романа е идеализираният Едисон. Уелс смяташе откривателя на електрическата крушка за съмнителен тип, усъвършенстващ изобретенията си за сметка на трети лица, за приятел на злия гений и любител на проектирането на смъртоносни оръжия. Да, щеше да каже на Сървис, че романът му, откъдето и да го погледнеш, не е достоен наследник на неговия – както заради нулевите си литературни качества, така и заради отвратителния сюжет. И че посланието му е по-подходящо за патриотичен памфлет, защото детинската поука, лъхаща от тези противни страници, можеше да се обобщи така: не е добра идея да се закачаш с човеците; по-точно, не е препоръчително да закачаш великия Томас Едисон и Съединените щати. А след като си излееше душата, в добавка щеше да накара унижения Сървис да плати обяда.

Увлечен в тези размишления, писателят неусетно се озова на Грийк Стрийт, която бе встрани от пътя му, и не устоя на подтика да застане пред стария затворен театър на номер 12. Но не се за-

блуждавайте от учудената му физиономия: в това нямаше нищо произволно, защото в живота му всичко се подчиняваше на някакъв замисъл, нищо не бе оставено на случайността или на стихийните импулси. Колкото и да му се искаше да упрекне невинните си нозе, че сами са го отвели там, Уелс съзнаваше, че е отишъл на въпросната улица с намерението да види именно този театър, чиято фасада сега разглеждаше с величествен гняв. И тъй като, за разлика от вас, отлично знаа защо се спря там и какви мисли са го обзели в момента, мога да преценя без страх от грешка, че ще съзерцава фасадата поне десет минути. Това време е предостатъчно, за да ви приветствам с „Добре дошли“ в тази история. Възпитанието, наред с усмивката и прелюбодейнието, е едно от малкото неща, които ни отличават от животните, и ми се ще да мисля, че моята природа, макар и да изглежда особена, няма нищо общо с животинската. И тъй, смятайте, че сте добре дошли и се пригответе да чуете една твърде вълнуваща история. Тя ще допадне както на най-романтичните дами, които ще могат да се насладят на любовните преживявания на прелестната и недоверчива госпожица Харлоу (с нея ще имам удоволствието да ви запозная по-нататък), така и на най-безразсъдните господа, които несъмнено ще бъдат разтърсени от трепетните и чудни приключения на нашите персонажи. Сред последните е и човечецът с птиче лице, който в момента съзерцава театъра със сериозно изражение. Разгледайте го внимателно. Разгледайте необикновено тънката му фигура, русите мустачки, с които се опитва да придаде по-зрял вид на детската си физиономия, изящно очертаната уста и живите очи, зад които ясно прозира остър и практичен ум. Въпреки тривиалната си и далеч не героична външност Уелс ще бъде главният герой на това повествование, чието същинско начало е трудно да се определи, но за него – а и за всички вас, разбира се – то започва в този спокоен предобед през 1898 г. Един необичайно сияен предобед, в който, както виждате, писателят съвсем не подозира, че само след няколко часа ще направи изумително откритие и то ще промени завинаги най-съкровеният му възглед за света.

Сега без повече заобикалки ще отговоря на въпроса, който несъмнено ви мъчи от няколко минути насам: защо Уелс се спря пред стария театър? Дали съжаляваше, че са закрили заведението, в което толкова вечери се бе наслаждавал на най-добрите театрални произведения на своето време? Съвсем не! Както постепенно ще научите, Уелс не се поддаваше лесно на меланхолия. Той се спря, защото преди няколко години в старата сграда се помещаваше една твърде особена фирма

– „Мъри ♣ Пътешествия във времето“. Дали усмивчиците, изписали се на лицата на някои от вас, означават, че името ви звучи познато? Ще ви призная с известен свян, че това много ме радва, но трябва да се съобразя и с останалата публика. Понеже освен съучастнически усмивки виждам и озадачени погледи, ще обясня на новодошлите, че чудатият театър бе отворил врати две години по-рано с цел да осъществи навярно най-дръзката мечта на човека – пътуване във времето. Копнеж, който самият Уелс бе пробудил в обществото с първия си роман, „Машината на времето“. Специалното предложение на удивителното предприятие бе пътуване в бъдещето, по-конкретно до датата 20 май 2000 г. – денят, в който щеше да се състои окончателната битка за съдбата на света. Това гласеше обявата, която все още можеше да се види на фасадата; на нея храбрият капитан Шакълтън размахваше шпага срещу своя архиввраг Соломон, Царя на автоматите. До деня на паметната битка, в която капитанът щеше да спаси човешкия род от изстребление, все още оставаше повече от век, но благодарение на „Мъри ♣ Пътешествия във времето“ почти цяла Англия бе видяла сражението. Въпреки високата цена на билета цели тълпи обсаждаха фирмата, жадни да присъстват лично – сякаш се касаеше за нова оперна постановка – на онази битка, която иначе нямаше как да видят поради краткото си тленно съществуване. Това искаха всички освен Уелс, писателя, отключил тези желания; той упорито отказваше да пътува в бъдещето въпреки многобройните покани от страна на самия Гилиъм Мъри, собственика на предприятието, когото вестниците с типичната си смесица от опортюнизъм и липса на въображение бяха побързали да назоват „Властелина на времето“. Ненавременната кончина на Мъри в четвъртото измерение разтърси всички, навярно защото с него си отиде и тайната на пътешествията във времето. Уелс вероятно бе единственият човек на света, непролял сълза за шишката самохвалко, в чиято памет дори поставиха статуя на близкия площад. Каменната фигура се усмихваше самонадеяно върху пиедестал с формата на часовник; едното от ръчищата ѝ галеше въздуха, сякаш се готвеше да направи фокус, а другото почиваше върху главата на Вечния, кучето, към което Уелс изпитваше неприязън също както към стопанина му. Това се дължеше не толкова на машиналната вярънност на животното, колкото на факта, че той от дете се боеше от кучета; веднъж, докато вървеше по една от улиците на Бромли към дома си, огромен пес изскочи от шубраците и го захапа за ръката с такъв устрем, сякаш следваше някакъв план.

Именно затова се спря пред театъра – сградата му напомняше за последиците, които си бе навлякъл в миналото с откровенията си за един роман. Преди да стане Властелин на времето, Гилиъм Мъри бе младеж с малко по-скромната амбиция да стане писател. Именно тогава, преди три години, Уелс се запозна с него. Бъдещият милионер потърси помощта му, за да публикува един свой калпав роман, но Уелс му отказа, изразявайки мнението си за творбата с една може би излишна суровост, която не съумя да смекчи. Заради тази груба откровеност неизбежно възникна вражда, както вече съм ви разказвал другаде с най-големи подробности, и от това Уелс извлече поука, че в някои ситуации е по-добре да се лъже. Каква полза от това, че бе казал истината на Мъри? Никаква. Ако я бе премълчал, нещата щяха да се развият другояче. И каква полза би имало, питаше се сега, да каже истината на Сървис? Вероятно пак никаква. Несъмнено бе по-добре да я спести. Но въпреки че умееше да лъже в множество житейски ситуации, без да му мигне окото, за жалост в едно нещо винаги бе откровен: ако не харесваше даден роман, не бе в състояние да каже добра дума за него. На първо място вкусовете показват що за човек си, а Уелс не понасяше мисълта да мине за човек с толкова долнопробен вкус, че да му се нрави „Едисон покорява Марс“.

ПОГЛЕЖДАЙКИ ЧАСОВНИКА СИ, ПИСАТЕЛЯТ видя, че не може да се разтакава повече пред театъра. Почти бе станало време за срещата, тъй че той хвърли последен поглед към сградата и пое по Чаринг Крос Роуд към Странд, където беше кръчмата, в която трябваше да се види със Сървис. Бе възнамерявал да накара журналиста да го чака, за да покаже от самото начало дълбокото си презрение към неговата постъпка. Но ако имаше нещо, което Уелс да мрази повече от лъжите по отношение на вкусовете си, то бе да закъснява за среща. Наивно си мислеше, че ако той проявява точност, по силата на някакво космическо равновесие и другите ще бъдат точни към него, въпреки че до момента тази теория не се бе потвърдила – неведнъж му се бе налагало да виси като зяпльо на някой ъгъл или като изоставен сътрапезник на масата на посещаван ресторант. И тъй, Уелс прекоси оживения Странд с вселенската му суетня и забърза към уличката с кръчмата в симпатично смешен тръс. Така пристигна на мястото на срещата с безукорна точност, макар и леко запъхтян.

Тъй като не знаеше как изглежда Сървис, писателят не си направи труда да наднича през прозорците на